

РЕШЕНИЕ

№ 28441

гр. София, 14.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6316** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Г. А. (G. A.) [дата на раждане] в [населено място], Република Т., гражданин на Република Т., притежаваща турски паспорт № U., издаден на 17.11.2025г. , чрез адв. А. Г. от АК Х. със съдебен адрес: [населено място], [улица] , срещу Заповед рег. № 4536 ПАМ – 122 от 17.04.2026 г., издадена от Началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) – С., с която на основание чл.42, ал.1, т.2 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10 , ал.1 , т.4 от ЗЧРБ ѝ е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Експулсиране в Република Т.“.

С жалбата са наведени твърдения за незаконосъобразност на заповедта поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел. Релевират се доводи за допуснати нарушения на чл. 35 от АПК и чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ. Оплакванията са, че наложената ПАМ ограничава основни права на жалбоподателя – правото на зачитане на личен и семеен живот. Сочи се практика на ВАС. С тези аргументи се търси от съда отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се явява не се представлява и от процесуалния си представител. Адвокат А. Г. с молба по делото поддържа жалбата, изразява съгласие да се даде ход на делото в негово отсъствие и в отсъствие на жалбоподателя. Представя по делото списък на разноските.

Ответникът Началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) – С. не представя отговор по жалбата. В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не участва с представител по делото.

Административен съд София-град, I-во отделение, 87 състав, като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.04.2026г. жалбоподателя управлявал лек автомобил марка „Х.“ с турски рег. № 22AFJ157, който пристигнал за влизане в страната на ГКПП „Капитан А.“ около 16,00 часа. При извършена физическа проверка служител от ОИД при ГПУ- С., извършващ СПО съгласно заповед с рег. №4536з-443/14.04.2026г., инициирал искане за съвместна проверка с Агенция „Митници“ за наличие на тайник на автомобила.

При извършената проверка съгласно изготвено искане с рег. № 11627/15.04.2026г. е открит един брой тайник започващ от пода на задната седалка и продължаващ под предните седалки. В тайника са открити укрити две лица: R. Y. K. M. K., [дата на раждане] – мъж с паспорт № В.-граждани на И. и F. E., род. На 01.01.1972г. , мъж с паспорт № 26677586388- граждани на Република Т.. Изготвени са експертни справки на иракския паспорт на гражданина на И. и на личната карта на турския гражданин, като и двете са излезли със заключение че и двата документ аса истински и лицата се идентифицират със фотоизображението от документите.Извършени са справки в А. – без резултат и справка в НШИС – без резултата. За случая са били уведомени Од на ГПУ С. и работят ОР от групата ОИД и дежурен полицай. Съставен е АУАН № В./1000/М-935 от 15.04.2026г. за установен тайник. Извикан е полицейски патрул на КАТ, което е иззел СРМПС за съставяне на ЗППАМ при явяване на собственика. Жалбоподателя е задържана със Заповед за полицейско задържане № 4536зз-87/15.04.2026г. , укритите лица са задържани със заповеди за полицейско задържане № 4536зз-88/15.04.2026г. И № 4536зз-89/15.04.2026г. считано от 16,30ч. и са приведени в ПНЗЛ на ГПУ С.. Автомобилът е предаден с приемо-предавателен протокол за техническо състояние на МПС с рег. № 4536р-12753/15.04.2026г. в ПБ на Капитан А..

С Докладна записка рег. № 4536р-12755/15.04.2026г. е направено предложение спрямо жалбоподателя Г. А. да бъде наложени: ПАМ „Експулсиране“ на основание чл.42, ал.1, т.2 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10 , ал.1 , т.4 от ЗЧРБ и ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ а срок от 5 години, считано от изпълнение на ПАМ „Експулсиране“ на осн. чл. 42з, ал.1, т.1 във вр. с чл. 10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ и въвеждане на сигнал за отказ за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз в ШИС на осн. чл. 24 от Регламент 2018/1861 на ЕП и на Съвета от 28 ноември 2018г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система.

Предложението е обосновано с цел да се предотвратят нови правонарушения.

Издадена е обжалваната Заповед рег. № 4536 ПАМ – 122 от 17.04.2026 г., от Началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) – С., съобразно правомощията по заповед рег. № 4070з-632/17.06.2024 г. на директора на РДГП-Е., с която на основание чл.42, ал.1, т.2 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10 , ал.1 , т.4 от ЗЧРБ на Г. А. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Експулсиране в Република Т.“.

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 17.04.2026 г., което е удостоверено с подписите на преводача и чужденеца.

От ответника е изпратена административната преписка по издаване на обжалваната заповед и доказателства за компетентността на органа, издал административния акт.

По делото са приети и други доказателства: заверен препис от Споразумение, одобрено с Определение № 99/17.04.2026г. на Районен съд – Свиленград по НОХД № 20265620200280/2026г. с подсъдим Г. А., [дата на раждане] в [населено място], област У., Република Т., влязло в законна сила на 17.04.2026г.

Въз основа на така изложеното и приетото от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи относно законосъобразността на оспорените актове:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на чуждия гражданин, в присъствието на преводач на 17.04.2026 г. Жалбата срещу нея е постъпила, чрез МВР, ГДГП, РДГП – Е./ ГПУ С. на 24.04.2026г. – в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед, е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават този вид принудителни административни мерки. Съгласно заповед № 4070з-632/17.06.2024 г. на Директора на РДГП Е. началниците на ГПУ в състава на РДГП – Е. са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл.39а, ал.1 и заповеди по чл.44, ал.5, ал.6, ал.9, ал.10 и ал.13 от ЗЧРБ.

Следователно, съдът констатира, че заповедта е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, изрично посочен в разпоредбата на чл.44, ал.1 от ЗЧРБ.

Видно от доказателствата по делото, административният орган е издал акта си, след като е изяснил фактите и относимите обстоятелства от значение за случая. Поради което неоснователни се явяват аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 АПК. Към административната преписка са приложени относимите към нея документи по повод установеното незаконно превеждане през границата на Република България на укрити два броя лица, без документи за самоличност, в лек автомобил управляван от жалбоподателя.

В оспорения акт са посочени съответните правни основания за неговото издаване, като е направено препращане към мотивите изложени в Предложение рег.№ 4536р-12755 от 15.04.2026 г. на началник група на ГКПП- „Капитан А.“, с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Поради изложеното настоящият съдебен състав приема, че изискванията за форма и съдържание са спазени, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Налице е съответствие между посочените в акта фактически и правни основания, поради което следва да се приеме, че същият е мотивиран съобразно чл.59, ал.2, т.4 от АПК по начин, който не е затруднил засегнатото лице да разбере вида и характера на наложената му ПАМ и да организира защитата си срещу нея. На установените фактически обстоятелства са посочени съответстващите правните норми от ЗЧРБ, с оглед данните, че жалбоподателят привежда незаконното през границата на територията на страната от Република Т., укрити в управляваното от него МПС, две лица - чужди гражданин, без разрешение на надлежните органи на властта.

Настоящият съдебен състав приема, че мотивите на заповедта следва да се считат за допълнени с фактическите основания, посочени в Предложение рег.№ 4536р-12755 от 15.04.2026 г. на началник група на ГКПП- „Капитан А.“.

Зачетено е и правото на адресата да участва в административното производство и е осигурена възможност да разбере неговото съдържание и съответно да организира защитата си. Предвид представената административна преписка лицето чрез упълномощения адвокат е могло да се запознае с доказателствата, да ги оспори, да посочи какви са твърденията му по констатациите в

докладната записка, да поиска събиране на други доказателства за оборването им, но същото не е сторено.

В допълнение, в съдебното производство жалбоподателят не ангажира доказателства, които да не са взети предвид при постановяване на оспорената заповед. По изложените съображения съдът приема, че липсват доказателства за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на адресата или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Изложеното определя спора като материалноправен – по приложението на чл.42, ал.1, т.2 от ЗЧРБ, който урежда възможност за налагане на ПАМ експулсиране, когато са налице основания по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4. В конкретния случай в оспорената заповед органът се е позовал точно на основанията по чл. 10, ал. 1, т.4 от ЗЧРБ - има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави, какъвто е настоящия случай. Като в подкрепа е цитирано и повдигнатото обвинение на жалбоподателя по чл. 280, ал.2, т.3 и т.4 във връзка с ал.1 от НК .

От представеното по делото Определение № 99/17.04.2026г. постановено по НОХД № 20265620200280/2026г., Районен съд – Свиленград е одобрил Споразумение влязло в законна сила на 17.04.2026г., съгласно което подсъдимата Г. А., [дата на раждане] в [населено място], област У., Република Т., се признава за виновна за това, че на 15.04.2026г. през ГКПП „Капитан А.“-шосе, област Х., превела през граница на страната от република Т. в Република България, отделни лица а именно: Е. Ф., [дата на раждане] в [населено място], област Д., Република Т. Р. Я. М. Х., [дата на раждане] в [населено място], Република И. без разрешение на надлежните органи на властта и за превеждането е използвано моторно провозно средство лек автомобил марка „Х.“ с турски регистрационен номер № 22AFJ157 престъпление по чл. 280, ал.2, т.3 и т.4 във връзка с ал.1 от НК.

Съгласно разпоредбата на чл. 42, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ принудителната административна мярка експулсиране се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1-4. На свой ред нормата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от закона визира наличие на данни, че чужденецът извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В заповедта е уточнено именно основанията по чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ. По делото е безспорно установено, че в лекия автомобил, управляван от жалбоподателя, са установени укрити лица от мъжки пол, без документи за самоличност, граждани на И. и гражданин на Република Т.. Не се спори също така, че на Г. А. е повдигнато обвинение по чл. 280, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 4 вр. ал. 1 НК, като РС – Свиленград е признал лицето за виновно и го е осъдил. С това са изпълнени изискванията на закона за прилагане на ПАМ, което е сторено с обжалваната заповед.

В разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ е посочено, че при налагане на ПАМ компетентните органи следва да отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. С оспорената заповед не е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, тъй като в хода на административното производство не са представени доказателства за съществени и специфични обстоятелства, свързани с личното положение на чужденеца, които да не са взети предвид от ответника.

Ето защо съдът преценява като неоснователно оплакването за недопустима намеса на държавата и накърняване правото на семеен живот на жалбоподателя. Правото на семеен живот е фундаментално право, гарантирано както от разпоредбите на чл. 8 КЗПЧОС, така и от правото на

ЕС, в частност Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите - членки.

В този контекст обаче следва да се посочи, че евентуалните права, които разпоредбите на правото на Съюза относно гражданството на Съюза предоставят на гражданите на трети страни, не са техни собствени права, а са производни от упражненото от гражданина на Съюза право на свободно движение /в този смисъл Решение от 8 май 2013 г. по дело С-87/12, Решение от 10 октомври по дело С-86/12 и др./.

В редица свои актове ЕСПЧ подчертава, че национална мярка, ограничаваща някоя от свободите или правата, гарантирани от КЗПЧОС е оправдана и е пропорционална на преследваната цел, когато целта е защита на обществения ред /Решение от 13 февруари 2001 г., E. contre F., § § 32 et 33/. И пак в този контекст ЕСПЧ приема, че общественият ред може да бъде застрашен от извършването на тежки нарушения и престъпни деяния /Решение от 22 март 1992 г. В. contre F./. Следва да се отбележи, че мотивите на издадената ПАМ визират именно превенция на извършване на нови правонарушения от страна на жалбоподателя. Съобразно така формираните насоки по приложение на правото, с оглед тълкуването и спазването на съответните права, които лицето черпи от съюзния правен ред, в т. ч. и КЗПЧОС и с оглед трайно установената практика на СЕС и ЕСПЧ, настоящият съдебен състав счита депозираната жалба за неоснователна.

В случая е налице достатъчно значим обществен интерес, попадащ в хипотезите на ЗЧРБ, както и в чл. 8, ал. 2, предл. първо ЕКЗПЧОС, съгласно който намесата на държавните власти в ползването на правото на личен живот е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната сигурност. Налице е сериозен характер на заплахата за националната сигурност поради поведението на турският гражданин, за което същият е осъден за престъпление по чл. 280 НК – трафик на хора.

Издаденият административен акт е съобразен с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най- необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Изложените съображения обосновават извода до който достига съда, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел.

Съдът намира, че не са налице основания за отмяна на заповедта сред пороците по чл. 146, т. 1-5 АПК, като актът отговаря на условията за правомерност и предполага отхвърляна на предявеното срещу него оспорване.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна. Ответникът има право на разноски, но не е заявил такава претенция, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК и чл. 46, ал. 2, изр. последно ЗЧРБ, Административен съд-София град, I отделение, 87 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. А. (G. A.) [дата на раждане] в [населено място], Република Т., гражданин на Република Т., притежаваща турски паспорт № U., издаден на 17.11.2025г., срещу

Заповед рег. № 4536 ПАМ – 122 от 17.04.2026 г., издадена от Началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) – С., с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране – Република Т.“.

Решението на съда е окончателно, осн. по чл. 46, ал. 2, изр. последно ЗЧРБ.

СЪДИЯ: